

ΚΕΦΑΛΑΙΟ

1

«...ΤΟΥΣ ΤΡΕΙΣ ΜΕΓΙΣΤΟΥΣ φωστήρας τής Τρισηλίου Θεότητας... ... τους την Οικουμένην ακτίσι, δογμάτων Θείων πυρσεύαντας...»

30 Ιανουαρίου 2012, Αθήνα

Βροχή, καταχνιά και κατάθλιψη. Ανήμερα των Τριών Ιεραρχών. Η Λιοσίων θυμίζει λασπότοπο τώρα, που τα βρώμικα πια και μισοερειπωμένα κτίρια αδειάζουν τις λέρες τους πάνω στα άναρχα παρκαρισμένα αυτοκίνητα, κάτω στη λεωφόρο. Τα φανάρια, μισοχαλασμένα, μπερδεύουν ενίοτε οδηγούς και πεζούς. Πεζούς λευκούς, μαύρους, κίτρινους. Ένας πύργος τής Βαβέλ ξεδιπλώνεται στην καρδιά της άλλοτε αριστοκράτισσας Αθήνας.

Η Ακριβή κάθεσαι μπροστά στην τηλεόραση. Κρατάει μια λαμπάδα αναμμένη, παρακολουθεί τη λειτουργία της Μητροπόλης. Όχι που θα κάτσει να ξεβουλευτεί από το χουχούλιασμα στα 73 της. Να τρέχει στις εκκλησίες με τ' αγιάζι όπως οι φιλενάδες της. Αυτά είναι για τους χαζούς.

«Ο Θεός είναι παντού!» εξηγεί στην κόρη της, που κάθε τόσο

περνάει, την κοιτάζει, κουνάει το κεφάλι κοροϊδευτικά και της ρίχνει φάσκελα.

«Εκνευριστική μουρλόγρια!» μονολογεί η Σία. Η κόρη. «Θα μου βάλει στο τέλος και καμιά φωτιά με τις λαμπάδες της...»

Αναθεματίζει την ώρα και τη στιγμή που τη μάζεψε από το γηροκομείο πίσω στο σπίτι. Όλο και πιο συχνά την αναθεματίζει, ειδικά σε στιγμές σαν ετούτη. Μετά όμως την πιάνουν τύψεις. Η μανούλα της είναι στο κάτω κάτω της γραφής. Η Μάνα είναι ιερή και Μάνα είναι μόνο μία. Ευτυχώς.

«Ευτυχώς κι ανάθεμα» σκέφτεται την ώρα που καθαρίζει πατάτες για το μεσημεριανό μπροστά στο μαρμάρινο προπολεμικό νεροχύτη. Ανάθεμα την ώρα και την καλή της την καρδιά! Καλά την είχε βολέψει επί τρία χρόνια τη μητέρα στον «Ιδιωτικόν Οίκον ευγηρίας “Η Ανακούφισις”». Πέντε μόνο τετράγωνα πέρα από το σπίτι. Μήνας έμπαινε, μήνας έβγαινε, η σύνταξη της γιαγιάς πλήρωνε κανονικά το μηνιάτικο. Έφταναν τα χρήματα για τα εξτρά φάρμακα, τα κολλύρια, τις σύριγγες για το ζάχαρο. Βλέπεις, το ΙΚΑ δεν έγραφε τις σύριγγες για την ινσουλίνη, μόνο τις ταινίες για τη μέτρηση. Λες και την ινσουλίνη την πίνουνε, δεν τη χορηγούν ενδοφλέβια.

«Γελίοι κράτος!» σκέφτεται η Σία. «Όλα μισά κι αυτά αυτοσχέδια». Κι έτσι όπως φουντώνει πάλι, κόβεται κατά λάθος με το μαχαίρι στον παράμεσο. Πού είναι τώρα τα τραυμαπλάστ; Άντε να τα βρούμε...

Η Σία σήμερα έχει νεύρα προεμνηνοπαυσιακά. Κάθε τρεις μήνες βλέπει αίμα πια! Ιδρώτες, εξάψεις, πονοκέφαλοι, το αίμα τρέχει ποτάμι, όποτε έρχεται...

«Να τελειώσει οριστικά τουλάχιστον, να γλιτώσουμε τα λεφτά από τις σερβιέτες», λέει στον εαυτό της φωναχτά. «Κόβουμε λεφτά απ' όπου μπορούμε» συνεχίζει το μονόλογο.

«Ανάθεμα!» ουρλιάζει τώρα, κοπανώντας δυνατά τα συρτάρια της κουζίνας.

Πουθενά τα τραυμαπλάστ. Πιπιλάει το αίμα απ' το δάχτυλο, το φτύνει στο νεροχύτη και ξαναρχίζει το καθάρισμα στις πατάτες. Η Ακριβή από μέσα δίνει οδηγίες προς αγνώστους παρευρισκομένους.

«Πιο κει εσεείς, δε βλέπω καλά τον Μητροπολίτη! Πιο κει βρεεε!»

Η Σία βάζει στις πατάτες μουστάρδα, ρίγανη, λάδι, πιπέρι... Έτοιμο το ταψί. Το βάζει στο φούρνο. «Πατατούλες φούρνου σήμερα, μια χαρά φαγητό, λίγη φετούλα, λίγη μπιρίτσα, Άγιος ο Θεός που υπάρχουν κι αυτά». Θα πλακοφάνε πάλι.

«Ανάθεμα την κρίση», σκέφτεται, «την κρίση την πόρνη, τους πολιτικούς τα λαμόγια, την Τρόικα τη ρουφήχτρα, τους Έλληνες τους άκυρους! Άκυροι όλοι τους! Αχ!» Είχε το μαγαζάκι της, έβγαζε τα λεφτούλια της, έκλεβε λίγο την εφορία, λίγο τους πελάτες, στο σπίτι δεν έλειπε τίποτα. Και τι μαγαζάκι! Sex shop, παρακαλώ, ωραιότατο, στην Αγίου Μελετίου, τα μπουρδέλα στη Φυλής δυο βήματα, χώρια οι περαστικοί. Μαγαζάρα! Με τις γρίλιες του τις γκρι, τη φωτεινή του γκλαμουράτη επιγραφή ν' αναβοσβήνει, την πατωματάρα του με τη μωβ μοκέτα, το εμπόρευμα άφθονο και για κάθε γούστο. Ειδικά DVD για περιέργους, παραδοσιακά DVD, δονητές σε όλα τα μεγέθη και χρώματα, σέξι εσώρουχα, προφυλακτικά, αλοιφές, περιοδικά, χειροπέδες, μαστίγια και strap on για τις «αφέντρες»... Ειδικά αξεσουάρ για νεκρόφιλους και κοπρολάγνους – τελείως ανώμαλοι, αλλά καλοπληρωτές – μέχρι

και στολές μεταμφίεσης. Νοσοκόμα την ήθελε τη δικιά του ο άλλος; Κοκκινοσκουφίτσα; Καλόγρια; Όλες τις φαντασιώσεις ικανοποιούσε το κατάστημα. «Σία η Θεά» τη φώναζαν οι πελάτες της. Ένδοξες εποχές και το παραδάκι έπεφτε χοντρό. Περγαμόντο ήταν η ζωή της τότε. Άτιμη ζωή, πλανεύτρα κι άκαρδη! Πόσες τούμπες παίρνεις. Περνούσαν τα δίδυμά της, άνοιγαν το συρτάρι, έπαιρναν λεφτά κι αγόραζαν ό,τι ήθελαν. Κλασικό το έργο, δωροδοκούμε τα παιδιά μας και δεν μας τα ζαλίζουν! Μπούκωναν σοκολάτες, ηλεκτρονικά μαραφέτια, ρούχα hip hop ο υιός Κωστάκης, ρούχα Zara η θυγατέρα Ελενίτσα. Γκρίνια μηδέν λοιπόν και τα κεφάλια μέσα. Στη χαρά συμμετείχε κι ο «μακαρίτης» τέως, που για τα παιδιά δεν ξόδευε δεκάρα.

«Εσύ με πέταξες έξω απ' το σπίτι», της έλεγε, «αν θες βοήθεια, μάζεψέ με πάλι».

Περνούσε κιόλας για δανεικά κι αγύριστα ο αιώνια άνεργος. Αυτός είχε κρίση πριν απ' την κρίση, τώρα ήταν στο στοιχείο του· όλοι γύρω εξαθλιωμένοι σαν κι αυτόν. Σίγουρα το απολάμβανε κιόλας! Ηδονιζόταν...

“You are my destiny!” της τραγουδούσε κάποτε. Χόρευαν μπλουζ στις Τζιτζιφιές σε μία ντισκοτέκ – καλή καβάτζα για ερωτευμένους. Και το Χορό του Ησαΐα, επίσης, καλά τον χόρεψαν αργότερα. Ωραίο ζευγάρι, ταιριαστό. Ψηλοί, μελαχρινοί, γεροδεμένοι κι οι δυο. Λαμπερά βλέμματα, λαμπερά χαμόγελα, όλα τα φλας άστραφταν πάνω τους όπου εμφανίζονταν μαζί. Και κάποτε η Σία έμεινε έγκυος στα δίδυμα.

«Δίδυμα; Είστε σίγουρος γιατρέ;» ρώτησε ιδροκοπώντας ο «μακαρίτης» μην πιστεύοντας στ' αυτιά του.

Ο γιατρός με τη Σία κοιτάχτηκαν με νόημα.

«Αντί να χαρείς, ανησύχησες;» τον ρώτησε η εγκυμονούσα, χωρίς να υπολογίσει την αμήχανη θέση τού παρόντος στην κου-

βέντα ιατρού.

«Όχι, όχι, χαίρομαι, χαίρομαι...» βιάστηκε να μπαλώσει ο ευθυνόφοβος την κατάσταση. Ύστερα, βούτηξε δυο χαρτομάντιλα από το κουτί δίπλα στο μηχάνημα του υπερήχου και σφούγγισε το ιδρωμένο, αναψοκοκκινισμένο μέτωπό του. Η αντίστροφη μέτρηση είχε ήδη ξεκινήσει για το ειδύλλιο.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ

2

ΟΤΑΝ ΓΕΝΝΗΘΗΚΑΝ ΤΑ δίδυμα, ο «μακαρίτης» αποφάσισε πως έπρεπε να βρει γκόμενα, όχι δεύτερη δουλειά. Στο τέλος, παράτησε και την κυρίως δουλειά του –υπεύθυνος στο Μαρινόπουλο ήταν τότε. Η γκόμενα που βρήκε ήταν φραγκάτη, τον συντηρούσε αυτή. Μια τύπισσα αρκετά μεγαλύτερή του, πολύ λουσου, πολύ εισοδηματίας, πολύ τεκνατζού. Αυτά όμως μαθεύτηκαν αργότερα.

«Πού τα βρίσκεις τα λεφτά αφού δε δουλεύεις;» ρωτούσε η Σία, πνιγμένη στο γάλα και στο ρυζάλευρο.

Τα δίδυμά της της είχαν κλέψει κάθε ίνα της ψυχής της, στην πραγματικότητα δεν την πολυενδιέφερε η πηγή των χρημάτων. Αρκεί να μην έλειπε τίποτε από τα βλαστάρια της.

«Κρατάει ακόμα η αποζημίωση...» έλεγε ο «μακαρίτης» και η Σία τον πίστευε.

Μια μέρα μπήκε στο σπίτι ενθουσιώδης. «Ανοίγω γραφείο τελετών συνεταιρικά με τον Μπάμπη τον ξάδελφο!» ανακοίνωσε. «Χοντρή κονόμα τα κοράκια, θα χεστούμε στο τάληρο, γυναικάρα μου!» και της έδωσε μιατσιμπιά στον πισινό.

Ο Μπάμπης ο ξάδελφος... Όπου Μπάμπης, ίσον νταβατζής σε μαπαρόβιες. Μούρη χαρακωμένη, χοντρή αλυσίδα Cartier στο λαιμό και νύχι μακρύ στο μικρό δάχτυλο. Ένδειξη μαγκιάς, λιμαρισμένο κιόλας παρακαλώ. Επίσης, διευκόλυne το καθάρι-

σμα του ρουθουνιού. Εμετικό απόβρασμα του υποκόσμου. Στενός συγγενής, ωστόσο, που πολλές φορές βοηθούσε τον ξάδελφο οικονομικά.

«Μεγάλωσα πια, πρέπει ν' αράξω, ν' αποκατασταθώ» αποφάσισεν ο Μπάμπης. Γιατί είπαμε, καλό το νταβατζιλίκι, αλλά τελευταία ξύπνησαν τα κορόιδα. Όπου κορόιδα, ίσον πουτάνες που δεν του τα 'σκαγαν πια. Αποφάσισαν να δουλεύουν μη προστατευόμενες, μήπως περισσέφουν λεφτά για καμιά μασέλα, με σάπια δόντια, βλέπεις, οι περισσότερες για πολλούς λόγους. Κι ύστερα πλάκωσαν κι οι δίμετρες οι βόρειες, – Ουκρανές, Μολδαβές, Πολωνές– χάλασαν την πιάτσα. Οι εγχώριες πέρασαν Β' Εθνική. Πού να συναγωνιστούν τα αγαλμάτινα κορμιά! Άσε που πλάκωσαν κι οι μαυρούλες οι Αφρικάνες, πέντε ευρώ η πίπα έφτασε από δαύτες, η πιάτσα άρχισε να καταστρέφεται ολοσχερώς. Είπαμε να πουλάμε το κορμί μας, αλλά όχι και σε τιμή σοκοφρέτας! Το παράκαναν οι πειναλέες!

«Θα βάζει τα λεφτά ο Μπάμπης και κάτι λίγα εγώ. Δουλειά έτοιμη, στημένη, μεροκάματο σίγουρο. Βρήκαμε και το μαγαζί, κοντά στο Ιπποκράτειο είναι. Βρήκαμε και τ' όνομα. Γραφείο Τελετών “Αιώνιος Παράδεισος”. Βρήκαμε κι από πού θα ψωνίζουμε, τον λουλουδά που θα συνεργαζόμαστε, όλα έτοιμα σου λέω μωρό!»

Η Σία δεν είχε όρεξη για αντιρρήσεις. Δυο μωρά ήταν αυτά, ένα στο ένα βυζί, ένα στο άλλο βυζί. Διάρροιες, εμετοί σε μόνιμη βάση, ξενύχτια, κλάματα. Κι η μάνα της η Ακριβή απουσίαζε μετανάστρια στις Σέρρας. Πρόωρα συνταξιοδοτημένη από τον ΟΤΕ, χήρα, ζούσε τον γεροντοέρωτα με Σερραίο κρεοπώλη, χήρος κι αυτός με τρία παιδιά. Η Ακριβή βοηθούσε τα παιδιά

του κρεοπώλη, όχι τα εγγόνια της. Αλλά «έρως ανίκατε μάχαν». Ο έρωτας είναι ανίκητος στις μάχες δηλαδή. Άσε που και Αθήνα να ήταν η Ακριβή, η Σία δεν είχε καμία όρεξη να επεμβαίνουν στην ανατροφή των παιδιών της. Κανείς.

Άνοιξε το γραφείο τελετών και σε έξι μήνες έκλεισε. Βαριά η καλογερική και δεν τα κατάφεραν τα ξαδερφάκια. Και ξάφνου, εμφανίζεται στη Σία η φραγκάτη γκόμενα να απαιτήσει τα δέοντα. Μάλιστα! Ζήτησε από τη Σία τον άντρα της! Μόνο ανθοδέσμη δεν έφερε να της ζητήσει το χέρι του.

«Τα 'χω σκάσει χοντρά» της είπε «τον στηρίζω, τον χαρτζιλικώνω, τα εμβόλια για τα δίδυμα εγώ τα πλήρωσα. Και τα παρκοκρέβατα. Και τα ρούχα τους τα χριστουγεννιάτικα. Κοπάνησα και δυο εκτρώσεις!»

Καρπερός ο «μακαρίτης».

Η Σία την έκοψε από δω, την έκοψε από κει, καλός άνθρωπος της φάνηκε, αν και τούβλο. Όλες αυτές που 'χουν λυμένο το οικονομικό χαζοφέρνουν... Οι περισσότερες τουλάχιστον.

«Και γιατί όχι», σκέφτηκε, «σιγά το μαλάκα που θα χάσω». Συμφωνήθηκε η ανταλλαγή μεταξύ τους και διά χειραφιάς μάλιστα. Η μία έδωσε τον άντρα, η άλλη το τσεκ για το sex shop. Καλή δουλειά, πιασάρικη, η Σία μεγάλωσε στις αλάνες και δε μάσαγε. «Καμία δουλειά δεν είναι ντροπή», έλεγε, «αρκεί να είναι νόμιμη». Ξεκίνησε τη διαδικασία για το διαζύγιο, που βγήκε άρδην ως συναινετικό. Τα δίδυμα μπήκαν στον παιδικό σταθμό και το μαγαζάκι άνοιξε επιτέλους.

Βέβαια, μετά από δυο χρόνια, η φραγκάτη τον βαρέθηκε

και τον σουτάρησε τον «μακαρίτη». Αλλά αυτό ήταν δικό τους πρόβλημα. Η Σία άλλαξε και σπίτι. Πήγε να μείνει πάνω απ' το μαγαζί για ευκολία. Ένα στριμωγμένο δυαράκι. Όταν όμως αβγάτισαν οι δουλειές, μετακόμισε σε μεγάλο διαμέρισμα στη Λιοσίων. Τεσσάρι. Καυσαέριο και μπόχα η Λιοσίων, όμως το σπίτι άνετο και φτηνό. Και ρετιρέ.

«Να 'ρθω πίσω» πρότεινε ο «μακαρίτης», ρημαγμένος από μετάνοια τάχα μου.

«Όχι βέβαια, όσοι γυρνάνε στα παλιά είναι παλιάνθρωποι» είπε η Σία.

Είπαμε, δε μάσαγε η γυναίκα από τίποτα.

«Βγάλ' την τώρα στα παγκάκια του Αγίου Παντελεήμονα, παίρνε τα παιδιά από το σταθμό, να τα πηγαίνεις σπίτι μου, τρώγε και τίποτα από την κατσαρόλα κι άρχισε να φάχνεις για καινούργια χορηγό. Ή για καμιά δουλειά. Α, μπορείς να κοιμάσαι στον Μπάμπη βρε! Αλήθεια, τι κάνει αυτός τώρα; Ελπίζω να μην πουλάει πράξα».

«Το Κωλόσογο που έμπλεξα!» μονολογούσε και στόλιζε τους δονητές καλύτερα, με σειρά μεγεθών.

Οι εραστές της τελευταίας δεκαετίας. Εμ, έτσι όπως κατήντησαν οι άντρες. Μερικές πελάτισσες τους βαφτίζανε κιόλας. Ο δονούμενος λεγόταν Θανάσης, ο μικρός μαυρούλης Τάσος. «Ερε μούρλα που 'χει ο κόσμος, αλλά αφού κοινομάμε τι μας νοιάζει;» έλεγε στις κολλητές της η Σία. Και γελούσαν. Τι γελούσαν; Ξεκαρδίζονταν καλύτερα. Μέχρι δακρύων.

Πάντως η Σία δονητή δε χρειαζόταν. Ψ'ηλή, νταρνάνα, μάτι κορακίσιο κολοκοτρωνέικο, ένεκα καταγωγής κάτω απ' τ' αυλάκι. Αντίθεση ματιών –μαλλιού, πλατινέ το μαλλί, κατάμαυρο το μάτι. Κολλητά σακάκια με βάτες και μίνι φούστες το ντύσιμό της. Θηλυκό, όχι αστεία. Τσουόμο οι γκόμενοι, τη

χάζευαν και την κυνηγούσαν όπου κυκλοφορούσε. Όμως η Σία στο ύψος της. Ήθελε έναν καλό αυτή τη φορά.

«Το δις εξαμαρτείν ουκ ανδρός σοφού» έλεγε στις κολλητές.

Όσπου τον βρήκε τον καλό. Στην παιδική χαρά που σύχναζε με τα πιτσιρίκια της. Γιώργος το όνομα, ζωντοχήρος, μ' ένα γιο μικρό –κοντά στην ηλικία των παιδιών της Σίας– τραπεζικός υπάλληλος στο επάγγελμα. Η πρώην γυναίκα του το 'σκασε με τον κολλητό του, τα 'φτιαξαν κάτω απ' τη μύτη του. Παράτησε και το παιδί της, η αθεόφοβη. Πολλές την πατάνε έτσι. Νομίζουν ότι το «αίσθημα» θα τις καλύψει απόλυτα, θα ξεχάσουν και τα σπλάχνα τους. Αμ δε! Γύρισε κάποια στιγμή η τύπισσα, ζητούσε το αγοράκι της. Σιγά μην πήγαινε μαζί της ο μικρός! Είχε διαίσθηση το παιδί, είδε ποιος ήταν ο καλός γονιός, έμεινε με τον μπαμπάκα του. Ζάχαρη περνούσαν οι δυο τους. Υπάρχει κι αυτή η συνωμοταξία στην περιέργη κοινωνία: Οι μαμοπατεράδες,

Είχε τις ανασφάλειές της, και δικαίως, η Σία.

«Σε πειράζει η δουλειά μου; Μήπως σοκαριστεί ο μικρός, είσαι και γείτονας...»

Τι να τον πείραζε η δουλειά της Σίας, αυτός τα 'χε δει όλα με τον κολλητό που του 'κλεψε τη γυναίκα. Τα φτιάξανε, τα 'βρισκαν σε όλα στην αρχή, η ζωή ήταν ωραία... Πήγαν και διακοπές το καλοκαίρι στα Χανιά, τα τρία παιδιά μαζί, χόρτασαν οικογενειακή ευτυχία, κολύμπι και φρέσκο φάρι. Πλήρωναν βέβαια ρεφενέ. Όλα κι όλα, η Σία ήταν κυρία. Ο Γιώργος έναν ξερό μισθό έβγαζε, η Σία τα τριπλάσια. Το σκέφτηκαν να το προχωρήσουν, να το επισημοποιήσουν. Γιατί όχι; Πού θα 'βρισκε καλύτερο; Ο κόσμος γέμισε κομπλεξικούς και ψυχάκηδες. Γύρισαν Αθήνα, Σεπτέμβριος πια, μέθυσε ένα βράδυ ο «μακαρίτης», τους βρήκε σ' ένα ουζερί και τους ξεφτίλισε. Μπροστά

στους θαμώνες.

«Πουτανάρα, παρατάς τα παιδιά και γυρνάς και μπεκρουλιάζεις... Ανήθικη!»

Φώναξαν το 100, τον πήρανε σηκωτό, έμεινε δυο μέρες κρατητήριο προς γνώσιν και συμμόρφωσιν. Όμως ο Γιώργος κώλωσε τότε. Σου λέει, «τέτοια μπλεξίματα θα έχω τώρα; Αρκετά τράβηξα ο μαύρος». Καπνός έγινε, με δικαιολογίες τύπου έχω δουλειά, έχω τα ψυχολογικά μου, αρρώστησε ο μικρός... Πάρε να 'χεις Σία. Τσαντίστηκε η γυναίκα τελικά και δικαίως.

«Κότα είναι», έλεγε, «γι' αυτό το 'σκασε η πρώην του με τον κολλητό, γυναικούλα με παντελόνια είναι, στο πρώτο “μπαμ” κλάνει μαλλί. Να μας λείπει το βύσσινο».

Γύρισε μετά από δυο βδομάδες ο Γιώργος, χτυπούσε το κουδούνι.

«Φούσκωσαν τα γάλατα ως φαίνεται και ξέχασε το μακελειό» σκέφτηκε η Σία.

«Τώρα είναι αργά!» φώναξε η Σία μέσω θυροτηλεφώνου.

«Να 'ρθω αύριο;»

«Κι αύριο αργά θα 'ναι, μην έρθεις».

Κι έτσι μας τέλειωσε ο Γιώργος – κότα και μάλιστα λυράτη. Στα γενέθλιά του, τον Οκτώβριο, του 'στειλε με κούριερ μια μίνι φούστα δώρο, συμβολικά. Έτσι, για την πλάκα της. Η «κότα» δεν απάντησε, τον έτσουξε η χυλόπιτα ή τσαντίστηκε με το υπονοούμενο. Ποιος ξέρει... Τη φούστα την κράτησε όμως! Η Σία τον ξέχασε οριστικά. Κι αυτόν και τη φούστα. Είπε κι ευχαριστώ στο «μακαρίτη», άθελά του την έσωσε από ένα δεύτερο διαζύγιο.

Πήγαν τα δίδυμα σχολείο. Στην αρχή πανικοβλήθηκε η